

Pokračování příště

Středa 13. října 2004		
kdy	co	kde
9:30	seminář	malý sál
11:00	přípravný výbor	kužárna
13:00	příjezd Sloupnice	
13:00	příjezd Desná	
13:30	loučení Radnice	malý sál
14:00	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Sloupnice	městský úřad
15:00	vítání Desná	městský úřad
15:00	vítání Sloupnice	před divadlem
15:30	vítání Desná	před divadlem
16:00	Gazdina roba	velký sál
16:30		
17:00	Hvozdná	
19:30	Gazdina roba	velký sál
20:00		
20:30	Hvozdná	
21:30	zasedání poroty	kužárna
22:30	společenský večer	hasičovna

MINOLTA

Větrník, zpravodaj XXXV. Krakonošova divadelního podzimu – Národní přehlídka venkovských divadelních souborů. Vydává přípravný výbor. Redakce Jana Fričová, technické zpracování Ing. Josef Hejral, fotografie Ivo Mičkal, video Standa Šmíd. Náklad 220 ks. Cena 6 Kč.

VĚTRNÍK

Ročník XXXV.

Úterý 12. října 2004

Program na dnešek		
kdy	co	kde
8:30		velký sál
9:00	Pohádky pro myšky	
0:00	Hranice u Aše	
9:00	seminář	malý sál
10:30	Pohádky pro myšky	velký sál
0:00		
0:00	Hranice u Aše	
11:00	přípravný výbor	kužárna
13:00	příjezd Hvozdná	
13:30	loučení Hranice u Aše	malý sál
13:30	loučení Libochovice	malý sál
14:00	vítání Hranice u Aše	MÚ
14:00	dechovka	před divadlem
14:30	vítání Hranice u Aše	před divadlem
14:30	vítání Hvozdná	MÚ
15:00	vítání Hvozdná	před divadlem
16:00	Ženitba	velký sál
16:30		
17:00	Radnice	
19:30	Ženitba	velký sál
20:00		
20:30	Radnice	
21:30	zasedání poroty	kužárna
22:00	společenský večer	hasičovna

Recenze

Ladislav Stroupežnický Naši furianti.

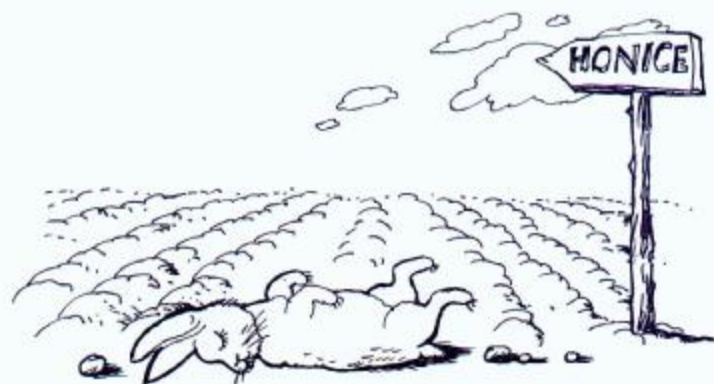
Představení libochovické Scény přivádí na jeviště čtyři desítky účinkujících. Představení také stojí a padá s tímto velkým kolektivním nástupem. Nepochybně to souvisí s premiérou, která – jak se traduje – byla koncipována jako slavnostní představení. V každém případě nástup množství přináší živou náladu na jeviště, působí optimisticky bez ohledu na to, že jsou zpěvy provedeny po herecké stránce jako klišé operních sborů.

operních sborů.

Režisér se rozhodl provést dení posunout k civilnosti, všednosti a v tom následuje stopu Macháčkova (jehož úpravu uvádí) a dokonce ho v tomto směřování podstatně předčí. Na jevišti se v akcích a převážně i

v kostýmech objevuje civil, ale souvisí s touto tendencí také dost výrazný podíl neostroti či nepřesnosti, jisté náhodnosti a improvizace. Taková Šumbalčina honička s jejím mužem je velice živá, ale značně

Partneři XXXV. národní přehlídky venkovských divadelních souborů
Krkonošova divadelního podzimu

Die Garten - Galerie

Gorten Švýcarsko

Penzion BARUNKA

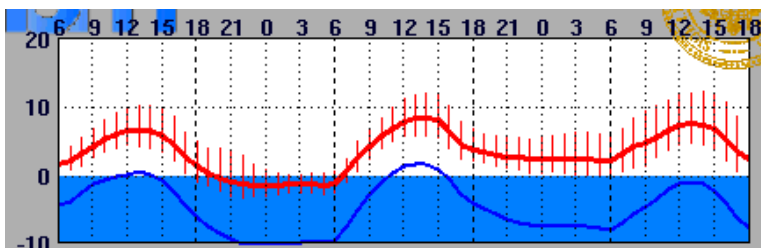
Ciba

den cuk ze spánku přijde-li, spadneš až do propadla - hoši, tady máte demi-
žon vína a pujdem domu až se ten Konec knihy šesté nasvítí - **ssspad**
veddle mě kuzs ze žezelezežela - zkrátka hromosvod - stop, po-
kračujte - co pijete?, přidějte mi ten podpatek - **co to děláš?** ... Ále,
maluju kulisy pro Kunžak - paní Nesvadbová, budete o půl čtvrté
vzhůru? - je to na cihlu - **ještě že je tu to blahoviště - po-**
noční rozcvičky - hnípanice v sekci i mimo ni - **BOBKOVÉ**
LISTY - musíme vypravit do kuchyňky parla-
mentáře - **Mirku, dojed' jim pro ten**
zvuk a já mezitím nahraju něco
s mámou - víno z Boleradic? To je
něco - a kolikrát tu byla Bystři-
ce? - to stavědlo musíme přebrousit, je už
hodně vypálené - a potom zazní hydrocentrá-
la - **vítáme státní a stranické orgány - Hon-**
zo, neřež mi po ránu ty polena na
cirkulce vedle hlavy - tak ještě ukli-
díme půdu a budeme jíst tam - tady
máš krabici nanuků a běž - **reflektor potře-**
buju umístit sem - *prosím vás, kdo jsou ti*
dva pánové, co jsou u nás ubytovaní a dosud
jsem je neviděla, ani kufry si dosud nevybalili -
musíme počkat - za chvíli odjíždí pražák a
pak projdem - sedneme si s Pliskou do krematoria - je tu
doktor Dopita a zase má dva kufry plné divadelních
knížek - **A TO PRASE UKRADNOU LOUPEŽNÍCI**

Předpověď počasí na úterý:

Dnes to je ta nej-
větší krása, co je k
vidění ve Vyso-
kém. Mírný jižní
vítř a viditelnost ...
no, kuchyňko -
žádná radost.

mu nátlaku je od
herce zahráno cit-
livě, jímavě a pů-
sobivě. Bušková
překvapivě doká-
že jediným pohle-
dem zhodnotit
svého muže, a to
velmi kriticky.
Markytka v celém

nezorganizovaná. I jinde řád akcí
často chybí nebo zůstává nezřetel-
ný, ale je nahrazen právě působení-
m množstvím.

Individuální výkony, srovnáme-
li například Buška s Dubským a
Hábršperkem, jsou, jak se říká,
každý z jiné pohádky. Herci hrají
nikoli ve stylu představení, nýbrž
ve svém individuálním stylu, který
přinesli na jeviště. To samozřejmě
nevylučuje občasné individuální,
velice pěkné momenty. Tak napří-
klad Dubského podlehnutí ženské-

výkonu působí velice přesvědčivě
svou zdrženlivou hrou. A mohli
bychom jmenovat dál.

Trochu překvapivé je mimořá-
dné množství a výrazná razance rva-
ček, jakoby představení nebylo o
našich furiantech, ale spíše o rvá-
cích. V každém případě však pří-
běh Stroupežnického hry je před-
stavením předán, jeho smysl není
zkreslen a jak se zdá u publika má
inscenace slušný úspěch.

Jiří Hraše

Klasická anketa z klasiky

Odpoledne – Začátek

Srovnejte klasiku s hrami moderních autorů.

Půjdu radši na klasiku. Protože se mi líbí.

Jdeme rádi i na moderní, ale ne na ty hypermoderní, kdy člověk neví, co si má myslet. A když nás ještě vyčoudí a kvůli různým efektům musíme v polovině odejít – nejsme rádi. Sami děláme klasické divadlo.

Klasika je mi bližší jako staršímu člověku, ale líbí se mi i moderní hry.

Máme rádi klasiku, byli jsme tu již několikrát na Furiantech, Lucerně, Maryše...

Záleží na tom, jak to kdo uchopí.

Chodím jenom na klasiku.

Klasika není zrovna moje parkeť a nerad bych ji dělal, ale jak stárnu, zjišťuju, že na ní něco je. Když ji kamenná divadla uvádějí, má to svoje opodstatnění.

Klasika je klasika. Alternativní a autorský divadlo neuznávám.

Myslíte, že zvládnou hru, která je náročná na počet herců?

Soubor známe, má ohromnej elán. Zažili jsme je loni v menším obsazení. Každopádně se těšíme.

Jistě.

Je to krásná hra, doufám, že jo.

Určitě. Když to zvládli herci

před padesáti lety, tak aby to nezvládli letos.

Zvládnou to určitě, znám soubor. Jednou jsem se mihnul na zkoušce a viděl jsem, jak jsou rozeřstavení po jevišti, určitě to bude dobrý.

Věřím jim, ale v podstatě po... se může kdeco.

Přestávka

Co říkáte uspořádání scény včetně přestavby?

Zdalo se mi to výborný. Dá se to zvládnout na větším i menším jevišti.

Líbí se mi, ani děti tam moc neotravujou.

Moc, je to udělaný moderně.

Já jsem s tím spokojenej, vůbec si nepřekážej, je to nádhera.

Jsou absolutně sví.

Konec

Jak byste to ohodnotili?

Na to, jak to bylo složitý, bylo to výborně udělaný. Byli skvělí.

Úžasný, jezdíme sem 15 let a bylo to kouzelný.

Mně se představení líbilo. Dokázali do něj dobře začlenit i děti.

Moc hezký, hudební doprovod, děti byly bosé, litovala jsem, že je budou zást nohy.

Stálo to za to.

Mohli by jít do Národního. Zaujala nás snaha herců, že se dali do

V pátek po vítání se uskuteční
tajná soutěž – veřejný závod
dvojic až skupin
v běhu o překot

Zachraňte divadlo

Podrobnosti v tisku

Patronem dnešního větrníku je...

Josef Hejral

35 let s přehlídkou venkovských divadelních souborů?

Očekávání -

Nadšení -

Zklamání -

Povzbuzení -

Radost -

Vítání -

Shledání -

Loučení -

A zase:

Tak šla léta

Patronem dnešního větrníku je...

Ing. Josef Hejral

35 střípků z 35 let

medvědí mlíko - to už ani nestojí za to jít domů spát (stejně tam nikdo nezatopí) - a tak jsme se oblíkli a šli spát, ráno se svlíkli a šli do Krakonoše - musel jsem ty kombajny s pole uklidit - 5 lidí a týden přehlídky je dohromady prospalý celý den - tatínku, ty se nepamatuješ na tu noc před osmnácti lety? - s čím asi příště přijedou z Hrozenkova? - je-

Hlávka Hlávkoví

„Je štěstí, že tenkrát Vršovci nevyvraždili Slavníkovce úplně, že zbytků vznikl soubor Vojan z Libice nad Cidlinou,“ nachal včerejší loučení Vlastimil Ondráček. Svatka Hejralová vyjádřila přání, aby se i další generace Vysockých a Libických setkávaly stejně jako ty nynější. „Přátelství mezi divadelníky je velká deviza a ta by se měla udržovat,“ řekla předsedkyně přípravného výboru a předala loučícímu se souboru dary. Jeden speciální odevzdala hlavnímu představiteli soutěžní hry: „Oscary tady nerozdáváme, ale poctivý kus hlávky vysockého zeli ze Sklenařic vám darujeme rádi,“ předala Svatka balíček plný vitamínů Jiřímu Hlávkoví.

Dvojice hostesů (Honza Hejral a Kuba Pošepný) byla, jako již tradičně, vyzvána k prasknutí všech nepravostí, jichž se soubor dopustil. „Moje sestřenice žádala dělit soubory na počitatelné a nepočitatelné. Já bych byl pro dělení na soubory zvladatelné a nezvladatelné,“ svěřil se Honza. „Libičtí nejprve patřili do první kategorie, jak jsem se dlouho domníval. Ubytovali se sami, přišli včas na vítání k městskému úřadu, sami se seřadili. Ale – jeden přijel pozdě a dva odjeli dřív. A tady začaly problémy. Přinesli jsme dva špatný čaje

(chtěli ovocné, dostali černé), o jednu kolu méně, odešel jsem domů dřív, abych se

vyspal – v hasičně jsem zanechal zdravé jádro osmi lidí a Kubu. Slíbili jsme ranní buzení, ale odmítli přinést snídani do postele,“ požaloval vlastně hlavně sám na sebe Honza. Zajímavé mu však prý přišlo, že zdravé jádro odešlo z večírku ve 4.30 hod., ale Kuba dorazil do postele v 6.30, a to prý šel přímo domů.

Starosta divadelního spolku Krakonoš Jan Vaverka st. se odmítl s Libickými rozloučit, jelikož prý stejně jsou ve Vysokém pořád. Díky vyjádřila vojanům technika divadla Krakonoš za materiální i technickou pomoc při přípravě a průběhu přehlídky.

Libičtí pak „podmázli“ mazanici, koláči a chlebem celý kolektiv divadla včetně přípravného výboru, občanského sdružení Větrov i SČDO. Zřejmě doufají, že příští rok nebudou muset po podplácecím aktu splnit ani jednu ze tří podmínek, jak se znovu dostat na přehlídku do Vysokého. (jn)

hromady

Šatna

Jak jste spokojeni se svým výkonem?

Víme, kde jsou slabiny, ale to lidi nepostřehnou. Hlavní je neusnout na vavřínech. S diváky jsme spokojeni.

SaM & TaT

Kuchyňka vás zdraví

Jako každý rok i letos se o blaho návštěvníků KDP stará personál kuchyňky. Nebo chcete-li, personál hospůdky „U Havlase Pavlaty“. Kromě nápojů kuchyňka nabízí škálu občerstvení od snídaní až po lehké večere (viz nabídka).

O přísun tekutin a zahánění vašich chutí pečuje přibližně dvacet pět včeliček z této Krakonošovy cimry, za což jim patří veliké uznání a vřelý dík. Ale i tyto včeličky prošly hierarchickým vývojem. Nelze však říci, že všechny stejným. Někdo začínal jako prodavač nanuků a teď je vedoucím, někdo začínal jako uvaděč(ka) nebo výčepák a teď slouží na „place“, někdo sem chodil pozorovat dění, jako malý Vrabčáček, a teď pomáhá s čím se dá. Vy starší posuďte, kde jste vídávali ty, kteří o vás teď pečují. Zkrátka by se dalo říci, že zde platí pravidlo „co se v mládí naučíš, ve stáří jako když najdeš“.

Tento koutek našeho divadla má i mnoho interních pravidel. Jedním z nich je například ranní výplach dutiny ústní, který pokračuje během dne ještě několikrát. Každý si domyslí, jaký druh tekutiny se k výplachu používá. Ale hlavně zde každý ví, kde má své místo, co má dělat a jak se s ostatními domluvit. Tato na první pohled chaotická organizovanost je, podle mého soudu, ten správný klíč k úspěšnému chodu celé kuchyňky, hospůdky a půdičky.

A také proto se zde dobře přebývá.

Kačenka von Bárta
Tisková mluvčí kuchyňky

Představujeme DS Scéna Libochovice

Včera měli diváci příležitost vidět dokonale fungující klasickou hru Ladislava Stroupežnického *Naši furianti* v provedení libochovické Scény. Povídali jsme si mezi oběma představeními s vedoucí souboru a představitelkou role Marie Dubské paní Alenou Burdovou.

*Loni jste vyhráli oblast a Vysoké potěšili adaptací her Johna Patrici-
ka s ústřední postavou Pavly (resp.
Opaly) a byli jste s ní nominováni
do Hronova. Ani tam inscenace ne-
zapadla. Letošní Vysoké vidělo kla-
siku. Slavnou Macháčkovu adapta-
ci Našich furiantů. K čemu soubor
inklinuje?*

Dříve jsme byli svázáni prostorem, v podstatě jsme mohli hrát jen hry, které se počtem osob vešly na jeviště. Furianti to rozhodně nejsou. Město adaptovalo prostory včetně jeviště v kulturním domě, kde máme mnohem lepší technické možnosti než dříve. Naše furianti jsme začali dělat na návrh režiséra. Všem se zalíbili a našli se v nich. Současné hry také děláme. Nelze říci, co raději.

V inscenaci hraje okolo 40 osob. Není nad lidské síly poshánět je dohromady na zkoušku a všechny je rozmístit na jevišti, aby každý plnil roli, kterou plnit má?

Skutečně, dohromady se celý ansámbl dává těžko. Všichni se ale chytli drápkem a mají hroznou chuť hrát. Založili jsme dětský soubor a děti, které jsou tu s námi, jsou jeho členy. Téměř nadlidské síly představuje přivést na zkoušku muzikanty. Ne, že by to byla jejich vina. Tvoří profesionální skupinu, hrají na lodi a jezdí do Hamburku. Takže nemohou na zkoušku kdykoli.

*Jak dlouho vám trvalo, než jste
tuhle hru dostali na úroveň, na níž
je?*

Zkoušeli jsme asi deset měsíců. Hrajeme ji něco přes rok a dnešní představení jsou devatenáctou a dvacátou reprízou. Pro zajímavost: letos v červenci jsme dostali pozvání do Cerhonic, rodiště L. Stroupežnického, a hráli jsme tam Naše furianty během pouti na návsi za třicetistupňového vedra. A přišlo tam přes 500 platících diváků – ve vsi, která má asi 180 obyvatel.

To je opravdu úctyhodný výkon. A jak jste se dostali ke spolupráci s režisérem Jaroslavem Kodešem?

Jarda Kodeš je pravidelným členem poroty naší přehlídky nazvané Libochovické divadelní léto. Říkal, že k nám jezdí rád, a tak jsme ho požádali o režijní spolupráci. On přijal a my jsme byli moc rádi. Uvědomujeme si, že je to od něho oběť. Bydlí totiž v Rakovníku, pra-

čala měnit v zaujatého diváka. Byla jsem překvapena způsobem, jakým se připravuje divadlo. Samozřejmě jsem věděla, že představení se před čtenými zkouškami musí zhruba připravit a režisér musí vědět, kam chce herce dovést, ale technika jeho práce mi byla cizí.

Jak jsem se nechala vtáhnout do „hry“ lektora s posluchači, připadala jsem si jak malé dítě. V kruhu těch ostatních, stejně malých dětí, jsem se viděla stát před stavbou z kostek. Chci ji nějak přenést jinam a ukázat ji i svým kamarádům, kteří tu krásu nemohou vidět se mnou. K tomu je však třeba všechny kostičky rozmetat a postavit znovu. Vím však, jak ji znovu sestavit? Přemýšlím o nejlepším řešení, aby moje stavba byla i pro ostatní přitažlivá. Snažím se, aby

moji diváci pochopili, proč jsem ji vystavěla právě tím způsobem. Je překvapující, kolik variant se nabízí. Kolik zvrátů může způsobit lehké pootočení kostek, kolik tak vznikne klidných zákoutí i ostrých rohů.

Tímto přirovnáním se trochu neuměle snažím říct, jak mnohobarevná práce režiséra je. Jak mučivé pochybnosti musí autoři inscenací pociťovat, zda právě jejich způsob realizace je ten správný. Jak závadějící je považovat právě svou cestu za jedinou a pravou – vždyť co člověk, to názor. Každý z nás může jednu barvu vidět v nejrůznějších odstínech – každý z nás může stejný dramatický výjev cítit a řešit trochu jinak.

Netroufám si hodnotit, jaký kurz praktické režie je nebo není.

N e h o d l á m srovnávat, jaké byly kurzy minulé a současné. Mohu jen říct, že kurzisté někam směřují a jejich cesta (alespoň ta včera odpoledne) je přinejmenším zajímavá.

(jn)

Co se děje na Nístějce

Jak se již stalo pravidlem, při národní přehlídce pracují také dva odborné semináře – kurz praktické režie pod vedením Mgr. Milana Schejbala (uměleckého šéfa Divadla ABC, režiséra a pedagoga), Mgr. Pavlín Morávkové (dramaturgyně Div. ABC) a Kateřiny Fixové (dramaturgyně a he-

Grombiříkem (režisér, SČDO) a Petrou Kohútovou (dramaturgyně).

Loni jsem navštívila odborný seminář scénografie, jenž vstupuje

val do finále, letos jsem se vetřela do kurzu praktické režie. Pobyla jsem s nimi na Nístějce celé odpoledne a sledovala, jak se několika způsoby dá režírovat jedna scéna.

Včera odpoledne byl na programu dialog lady Macbeth a Macbetha. Jako naprostý laik jsem

si přisedla na okraj již rozjetého tvůrčího kotle s úmyslem přinést vám reportáž o tom, co uvidím. Postupem doby jsem se z nezúčastněného pozorovatele za-

čuje v Praze a na zkoušky jezdí do Libochovic. Nic jednoduchého.

Jaké výhody a přínos má takové hostování režiséra pro soubor?

Jarda Kodeš má obrovskou autoritu, získal si a ukáznil celý soubor. A není to vůbec jednoduché. V Našich furiantech hrají tři generace herců. Postrčil kupředu i jejich hereckou úroveň. Víc se v roli posloucháme, lépe reagujeme na jevištní projevy postav. Je to bohužel zatím jediná hra, kterou se souborem dělám, věříme, že ne poslední.

Měl jsem pocit, že máte vlastní dobré režiséry, například právě Evu Andělovou.

Eva není členkou našeho souboru. Patří Rádobydivadlu Klapý. Ale spolupráce tady existuje a nejen na poli režie. Také v našem souboru snad rostou režiséři. Honza Pokorný navštěvuje druhým rokem Klub praktické režie, který funguje i tady ve Vysokém. Letos na Libochovickém divadelním létě uvedl Jaromír Tlustý ve vlastní režii celkem úspěšně vlastní autorský text zasažený do prostředí rodiny majitele libochovického panství. Je to prvotina, ale zároveň slib.

Co byste chtěli dělat dál, pokud to není tajemství?

Neměla bych o tom mluvit. Je to příliš nejisté. Ale budiž. Soubor má chuť na Limonádového Joa, znovu ale zdůrazňuji, vůbec není jisté,

zda se do něj pustíme. Pokud ale s námi bude chtít spolupracovat opět Jarda Kodeš, necháme výběr na něm.

Co vaše domácí přehlídka?

Letos proběhl 47. ročník. Poprvé probíhal v nových prostorách. Zúčastnilo se ho deset souborů s deseti inscenacemi pro dospělé a děti měly příležitost shlédnout dvě pohádky. Přehlídka je soutěžní, ale není postupová. Je jen a jenom vnitřní věcí souboru.

A co Vysoké a Furianti?

Dvakrát jsme byli ve Vysokém se hrou s malým obsazením. Letos mohlo 40 členů našeho souboru poznat fantastickou atmosféru přehlídky a to mne zvláště těší.

Abychom se dověděli i názory a pocity druhé strany, tj. režiséra, položili jsme i jemu dvě otázky. Jak se vám se souborem pracovalo?

Mám ze společné práce ten nejlepší dojem a jen kladné pocity. Byla to velmi příjemná spolupráce, všichni vydrželi. A to je co říci, oni se totiž na zkoušky scházeli z Libochovic, Roudnice nad Labem, Litoměřic, Loun, Klapýho a já z Rakovníka. Přitom nejmladšímu je 5 a nejstaršímu 70 let.

Co dal soubor vám?

Přátelství, kamarádství, pocit soudržnosti. Jezdil jsem k nim dobíjet baterky. (vy)

rečky, Div. ABC) a klub režisérů SČDO s lektory ing. Dušanem Zákopalem (vedoucí klubu, režisér, místopředseda SČDO), Mgr. Jiřím Hraše (režisér, SČDO), Dušanem

Studenti, těšte se

Při rozborovém semináři, hodnotícím představení souboru Vojan z Libice nad Cidlinou, prohlásil porotce ing. Dušan Zakopal, že soutěžící nepromarnili žádnou šanci, kterou jim předloha nabízela. A neublížily jí ani režisérské škrtky, ba právě naopak, mohlo jich být klidně víc. „I tímto způsobem se podařilo překlenou úskalí textově dlouhé expozice první části. Divák se chytá už při prvních replikách a představení má svůj potřebný spád,“ shrnul celek ing. Zakopal.

Dále poukázal na jistou nevyrovnanost hereckých výkonů, neboť zde proti sobě stála trojice zkušených hereckých bardů a skupina ještě neotřískaných „mláďat“. „Nezbývá mi však, než konstatovat, že Libičtí úspěšně navázali na komediální stránku začátku letošního KDP,“ uzavřel své hodnocení v pondělí dopoledne ing. Zakopal.

Předseda poroty prohlásil, že má s libickým souborem velké potíže, cítí vůči souboru jistý dluh a považuje jejich představení za profesionální výzvu. „Už od Třebíče mám pocit, že chybí něco, aby představení šlo ještě dál,“ posteskl si profesor Císař. „Je zajímavé, že se od počátku přehlídky dostáváme s Dušanem do konfliktu co se týče žánrů soutěžních představení. On

nyní v souvislosti s Libickými zmínil komedii letor. Má do jisté míry pravdu, ale ten princip je někde jinde,“ svěřoval se přítomným na rozborovém semináři utrápený předseda poroty. Vyložil pak, jak kvůli „Oskarovi“ nemohl ani spát. „Vzbudil jsem se, těžko se mi dýchalo a bál jsem se, že tu umřu. Abych nerušil spící ženu a vnučku, zavřel jsem se se svými úvahami v koupelně. A tam jsem na tom asi po hodině konečně přišel,“ zvedl významně ukazovák profesor Císař a vítězně prohlásil: „Jde totiž o komedii zápletkovou. Nemohl jsem na to přijít, protože v českém divadle se tento žánr příliš nepoužívá, ale ve Francii je zcela běžný.“

Komedie zápletková dle výkladu prof. Císaře v podstatě spočívá v zaplétání několik problémů, které člověku znepříjemňují život a on je řeší, ale samozřejmě se mu to v rámci komedie nedaří. Jakmile si předseda poroty představení správně žánrově zařadil, byl spokojen a odebral se prý poklidně zpět na lože. Pocit uspokojení mu navíc navozovalo i rozhodnutí, že stejný problém přednese i svým posluchačům. „Trápil jsem se já, ať si to taky užijí. Jsem zvědav, zda na komedii zápletkovou přijdou,“ mnul si včera v hospůdce spokojeně ruce.

„Jiří Hlávka je herec mého srd-

ketu – aha, tady musíme připevnit šňůrku ke splachování – a zažehnout motory.

Hejd: Prosím vás, tady ne!!!

VS: Co ne? Podejte mi to víko a radši se jenom ptejte, nesnažte se reagovat!!

Hejd: Všimla jsem si, že vaše raketa používá poněkud netradiční palivo.

VS: Jistě. Využili jsme letitých zkušeností našeho šéfkonstruktéra a vynálezce gaswerstadtu s propan-butanovými hořáky. Stačilo vzít vrták, trochu zvětšit trysku a nový raketový motor byl na světě. Ale vy to nezkoušejte a radši zkuste zatáhnout za tuhle šňůru, už by to mělo fungovat.

Hejd: Děkuji vám za rozhovor.

VS: Tak vidíte a máme to spláchnuté.

Dobrá znamení!

*Ač je říjen v kalendáři,
Podzim vládne počasí.
Slunce svítí – hory září,
Listí padá na vlasy.*

*Krakonoš nám silně přeje,
Bud' mu za to vřelý dík.
Když je zima – tak se hřejem,
Na to už si každý zvyk.*

*Že je cesta – má dva konce,
Hasična a divadlo –
Tam máš grog a tam zas víno,
By to dobře dopadlo!*

*Abys nechyt chřipku – rýmu,
Nemoh bys na umění,
Prostě přepít musíš zimu –
Což je dobré znamení.*

*Pro pokladnu Vysočáků,
Neb jsou kačky potřeba
Na opravu jich baráku,
Tak ať roste spotřeba.*

*Ač je říjen – slunce svítí,
Chodíme na umění.
Veselo je – všude plno!
Další dobré znamení.*

jh

Krtek informuje

Je odstartováno a já mám jedinečnou příležitost získat detailní a exklusivní informace přímo od ředitele vesmírného střediska STDK. Včera ráno, přibližně v 09:15:00,0 byli ti, co si přivstali, svědky startu prvních Vysockých kosmonautů. Položme se na otázku kladenou veliteli startu –

Hejd: Kam letíte?

VS: Na dámské záchodky, prý se tam porouchalo splachovadlo.

Hejd: Já mluvím o těch vystřelených.

VS: Ti letí na měsíc. Zavřete mi to prkýnko, ať nešlápnu do mísy.

Hejd: Můžete upřesnit, kdo letí?

VS: Jistě. Po náročných psychických a fyzických testech, byli k letu vybráni naši v sobotu nově stvoření kolegové. Klon Aleš a klon David – podejte mi ten šroubovák.

Hejd: Jak dlouho se ve vesmíru zdrží?

VS: Vždyť už jsem vám říkal, že letí na měsíc! Tak mě poslouchejte ušima a ne vaším novinářským kolenem.

Hejd: Jak se váš vesmírný program jmenuje?

VS: Jak už zjistila vaše kolegyně zprávařka Lenka, naše ves-

mírná mise nese název POCEST-NÝ.

Hejd: Můžete přeložit?

VS: NASA měla Voyager, ale my si na ty cizí výrazy nepotrpíme, tak jsme použili ryze Český a výstižný název.

-Himmelhergotdonevetrkrucajselement – teď mi kvůli vám spadly dolů kombinačky...

Hejd: Jaký je cíl mise?

VS: Jak bylo řečeno v nedělních Krtkovinách, chceme se po stopách Standy Šmída vydat na Měsíc a přinést našim divákům televizní záběry z jeho povrchu, což se Standovi před dvěma lety nepovedlo.

Hejd: Prošly klony za tak krátkou dobu výcvikem?

VS: Na stav beztlíže si zkrátka musí zvyknout na place. Toaletní papír je standardní výbavou kosmické lodi, tak ať se starají - a hele – tady nám došel.

Hejd: Kdo se stará o zdárný průběh letu?

VS: Já bych raději nejmenoval. Ještě tam nejsou.

Hejd: Podle čeho jste ve Vysockém vybírali místo pro startovací rampu?

VS: Startovací rampa se nám sama nabídla při pohledu od divadla směrem k horám. Věž na Kamenci byla připravená, stačilo k ní vhodným způsobem připevnit ra-

ce, ale mám neodbytný pocit, že postavě Barniera je ke své škodě něco dlužen," otevřel svůj příspěvek na rozborovém semináři režisér Mgr. Jiří Hraše. „Hlávka vletí na jeviště uprostřed prvního průsvihu a od té doby se pohybuje z gagu do gagu, z jedné situace do druhé a nestihá udělat kousek lidské postavy s vlastními zvyky.“

Podle rozhlasového režiséra je důležité mít na zřeteli geografický původ hry. „Barnier je francouzský mýdlový král, ale chová se jako bavorský pivař. Pokud se nasadí takto těžké kalibry, převálcují jeviště a ostatní jsou rádi, trefí-li se svou replikou mezi vtipy pronášené hlavní postavou. Musím říci, že Libičtí jsou obětavý soubor," smál se Mgr. Hraše.

Další člen poroty, režisér prof. František Laurin vzdal velkou úctu libickému režisérovi Jaroslavu Vondruškovi. „Režirovat tak velkou partu lidí, kde se střetávají dvě generace – jedna zkušená, druhá mladá, hrající podle svých dosavadních možností – je těžká práce," řekl k představení režisér. Dodal, že Jiří Hlávka je motorem jeviště, přesně buduje linii, ale připustit, že některé „boty“, jako vdát za každou cenu dceru ve snaze zakrýt její hanbu = těhotenství, může otec dělat i z přemíry lásky, ne proto, aby se toho vřeštícího stvoření

zbavil.

Kladné hodnocení přidal i jediný scénograf v porotě, Mgr. Petr Kolínský: „Nepřekvapili jste mě. Vaše inscenace jsou vždy zahaleny do velmi pestrého hávu," řekl a dodal, že Libičtí scénografickou stránku neberou na lehkou váhu. Naopak. Věnují ji velkou péči a scéna je provedena velmi čistě, až graficky. Vše včetně kostýmů je dotaženo do tak vysoké úrovně, že se jedná skoro až o profesionální provedení. „Fóry jsou i v kostýmech a já vám děkuji," netajil se svým nadšením Mgr. Kolínský.

Hodnocení poroty shrnul za všechny její předseda konstatováním, že se všichni při komedii „Oskar“ pobavili. „Udělali jste důstojnou tečku za první, komediální částí letošní přehlídky. Bylo i pro nás poučením a přínosem vidět tři způsoby, jak udělat komedii," uzavřel Jan Císař. (jn)

Včera navštívily národní přehlídku zástupkyně Ministerstva kultury České republiky pod vedením PhDr. Zuzany Malcové.

CUKROVINKY A JAK TO BYLO?

Kdo ví, tak odpoví.

Nebudu vás napínat a tuto skromnou historii povím sama.

Nejprve byl jen stolek v hospůdce a na něm nějaká čokoláda a sušenky a cigarety a u něho usměvavá paní KRAMÁŘOVÁ.

Čas utíkal, zájem byl větší, a tak byl zřízen krámeček před hos-

půdkou na chodbě. V něm jste mohli vidat Pepu Kučeru a Milušku, někdy též jejich dceru.

Za další roky jsme zřídili další krámeček před divadlem při vítání, potom malý přenosný při vstupu do velkého sálu, některé roky fungoval krámeček s perníčky na půdičce.

Když to sečtete a podtrhnete, ve třech lidech čtyři krámečky. Již šestý rok vás vítám u krámečku před hospůdkou já se synem a v krámečku u vchodu paní Olinka.

Zda rodinná tradice bude pokračovat? Nevím. Možná, snad....to vše ukáže čas.

Přeji vám pěkně prožitý týden a hlavně přijďte POBEJŤ do obou krámečků s cukrovinkami a dát si něco dobrého (máme sladké i slané).

Eva Stoklasová

